

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকে কোনো পতিত দেহধাৰীৰ প্ৰতি স্নেহ ৰাখিব নালাগে কিয়নো তোমালোক পবিত্ৰ সৃষ্টিলৈ গৈ আছা, এজন পিতাক স্নেহ কৰিব লাগে"

প্ৰশ্ন: তোমালোক সন্তানসকলে কোনটো বস্তুৰ প্ৰতি বিৰক্ত হ'ব নালাগে আৰু কিয়?

উত্তৰ: তোমালোকে নিজৰ এই পুৰণি শৰীৰক লৈ অলপো বিৰক্ত হ'ব নালাগে কিয়নো এই শৰীৰ অতি মূল্যবান হয়। আত্মাই এই শৰীৰত বহি পিতাক স্মৰণ কৰি বহুত ডাঙৰ লটাৰি লৈ আছে। পিতাৰ স্মৃতিত থাকিলে তেতিয়া আনন্দৰ খুৰাক (পথ্য) পাই থাকিব।

ওঁম শান্তি। অতি মৰমৰ আত্মিক সন্তানসকল, দূৰণিৰ দেশৰ নিবাসী এতিয়া পুনৰ দূৰণিৰ দেশৰ পেচেঞ্জাৰ (যাত্ৰী) হৈছা। আমি হৈছো আত্মা আৰু এতিয়া বহুত দূৰণিৰ দেশলৈ যোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছো। এয়া কেৱল তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি আত্মাসকল দূৰণিৰ দেশৰ নিবাসী আৰু দূৰণিৰ দেশৰ নিবাসী পিতাকো মাতো যে আপুনি আহি আমাকো সেই দূৰণিৰ দেশলৈ লৈ যোৱা। এতিয়া দূৰণিৰ দেশৰ নিবাসী পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক তালৈ লৈ যায়। তোমালোক আত্মিক যাত্ৰী হোৱা কিয়নো এই শৰীৰ সহিত আছা নহয় জানো। আত্মাইহে ট্ৰেভেলিং (যাত্ৰা) কৰিব। শৰীৰতো ইয়াতে এৰি দিব। বাকী আত্মাইহে ট্ৰেভেলিং কৰিব। আত্মা ক'লৈ যাব? নিজৰ আত্মিক জগতলৈ। এইখন হ'ল পাৰ্থিৱ জগত, সেইখন হ'ল আত্মিক জগত। সন্তানসকলক পিতাই বুজাইছে এতিয়া ঘৰলৈ উভতি যাব লাগিব, য'ৰ পৰা ইয়ালৈ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিছা। এইখন হৈছে বহুত ডাঙৰ মঞ্চ অথবা ষ্টেজ। ষ্টেজত অভিনয় কৰি ভূমিকা পালন কৰি আকৌ সকলোৱে উভতি যাব লাগে। নাটক যেতিয়া সম্পূৰ্ণ হ'ব তেতিয়াইতো যাব নহয় জানো। এতিয়া তোমালোক ইয়াত বহি আছা, তোমালোকৰ বুদ্ধিযোগ ঘৰ আৰু ৰাজধানীৰ সৈতে আছে। এইটো দৃঢ়ভাৱে স্মৃতিত ৰাখি লোৱা কিয়নো এয়াতো গায়নো আছে – অন্তিমৰ স্থিতি অনুসৰিয়ে গতি হয়। এতিয়া ইয়াত তোমালোকে পঢ়ি আছা, এইটো জানা যে ভগৱান শিৱবাবাই আমাক পঢ়ায়। ভগৱানেতো এই পুৰুষোত্তম সংগমযুগৰ বাহিৰে আন সময়ত কেতিয়াও নপঢ়ায়। গোটেই 5 হাজাৰ বছৰত নিৰাকাৰ ভগৱান পিতা এবাৰে আহি পঢ়ায়। তোমালোকৰ এইটো দৃঢ় নিশ্চয় আছে। পঢ়াও কিমান সহজ, এতিয়া ঘৰলৈ যাব লাগে। সেই ঘৰৰ প্ৰতিতো গোটেই জগতৰে স্নেহ আছে। মুক্তিধামলৈ সকলোৱে যাবলৈতো বিচাৰে কিন্তু তাৰো অৰ্থ বুজি নাপায়। মনুষ্যৰ বুদ্ধি এই সময়ত কেনেকুৱা আৰু তোমালোকৰ বুদ্ধি এতিয়া কেনেকুৱা হৈছে, কিমান পাৰ্থক্য আছে। তোমালোকৰ হৈছে স্বচ্ছ বুদ্ধি, পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি। গোটেই বিশ্বৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান তোমালোকৰ ভালদৰে আছে। তোমালোকৰ অন্তৰত এয়া আছে যে আমি এতিয়া পুৰুষাৰ্থ কৰি নৰৰ পৰা নাৰায়ণ নিশ্চয় হ'ব লাগে। ইয়াৰ পৰাতো প্ৰথমতে নিজৰ ঘৰলৈ যাবা নহয় জানো। সেয়েহে আনন্দেৰে যাব লাগে। যেনেকৈ সত্যযুগত দেৱতাসকলে আনন্দেৰে এটা শৰীৰ ত্যাগ কৰি আন এটা লয়, তেনেকৈ এই পুৰণি শৰীৰকো আনন্দেৰে ত্যাগ কৰিব লাগে। ইয়াৰ প্ৰতি বিৰক্ত হ'ব নালাগে কিয়নো এই শৰীৰ বহুত মূল্যবান। এই শৰীৰৰ দ্বাৰাহে আত্মাই পিতাৰ পৰা লটাৰি লাভ কৰে। আমি যেতিয়ালৈ পবিত্ৰ নহওঁ তেতিয়ালৈ ঘৰলৈ যাব নোৱাৰিম। পিতাক স্মৰণ কৰি থাকিলে তেতিয়াহে সেই যোগবলৰ দ্বাৰা পাপৰ বোজা আঁতৰিব। নহ'লে বহুত শাস্তি খাব লাগিব। পবিত্ৰতো নিশ্চয় হ'ব লাগে। লৌকিক সম্বন্ধতো সন্তানসকলে কিবা বেয়া পতিত কাম কৰিলে তেতিয়া পিতাই ক্ৰোধান্বিত হৈ লাঠিৰেও মাৰি দিয়ে কিয়নো নিয়মৰ বিৰুদ্ধে গৈ পতিত হৈ যায়। কাৰোবাৰ প্ৰতি নিয়মৰ বিৰুদ্ধে মৰম ৰাখিলেও মা-পিতাৰ ভাল নালাগে। এই বেহদৰ পিতাই আকৌ কয় – তোমালোক সন্তানসকল ইয়াতেতো থাকিব নালাগে। এতিয়া তোমালোক নতুন সৃষ্টিলৈ যাব লাগে। তাত বিকাৰী পতিত কোনো নাথাকে। এজনে পতিত-পাৱন পিতা আহি তোমালোকক এনেকুৱা (লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ) দৰে পবিত্ৰ কৰি তোলে। পিতাই নিজেই কয় – আমাৰ জন্ম দিব্য আৰু অলৌকিক, আন কোনো আত্মাই মোৰ নিচিনাকৈ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিব নোৱাৰে। মিসকল ধৰ্মপ্ৰতিষ্ঠাপক আহে তেওঁলোকৰ আত্মাও প্ৰৱেশ কৰে কিন্তু সেইটো কথা বেলেগ। মইতো আহো সকলোকে উভতাই লৈ যাবলৈ। তেওঁলোকতো ওপৰৰ পৰা তললৈ নিজৰ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহে। মইতো সকলোকে লৈ যাওঁ আকৌ কওঁ যে তোমালোকে কেনেকৈ প্ৰথমে-প্ৰথমে নতুন সৃষ্টিত পদাৰ্পণ কৰিব। সেই নতুন সৃষ্টি সত্যযুগত কোনো বগলী (বিকাৰী) নাথাকে। পিতাতো আহেই বগলীৰ মাজলৈ। আকৌ তোমালোকক হংস কৰি তোলে। এতিয়া তোমালোক হংস হৈছা, মুকুতাহে বোটলিব লাগে। সত্যযুগত তোমালোকে এই ৰত্ন নাপাব। ইয়াত তোমালোকে এই জ্ঞান ৰত্ন বোটলি হংস হোৱা। তোমালোক বগলীৰ পৰা কেনেকৈ হংস হোৱা, এয়া পিতাই বহি বুজায়। এতিয়া তোমালোকক হংস কৰি তোলে। দেৱতাসকলক হংস, অসুৰসকলক বগলী বুলি কোৱা হ'ব। এতিয়া তোমালোকে আৱৰ্জনা এৰি মুকুতা

বোটলা।

তোমালোককে পদমাপদম ভাগ্যশালী বুলি কোৱা হয়। তোমালোকৰ ভৰিত পদমৰ ছাপ লাগি যায়। শিৱবাবাৰতো ভৰি নাই যে পদম হ'ব পাৰে। তেওঁতো তোমালোকক পদমাপদম ভাগ্যশালী কৰি তোলে। পিতাই কয় – মই তোমালোকক বিশ্বৰ মালিক কৰি তুলিবলৈ আহিছো। এই সকলোবোৰ ভালদৰে বুজিবলগীয়া কথা। মনুষ্যই এয়াতো বুজি পায় যে স্বৰ্গ আছিল। কিন্তু কেতিয়া আছিল, আকৌ কেনেকৈ হ'ব, এইটো নাজানে। তোমালোক সন্তানসকল এতিয়া পোহৰলৈ আহিছা। আন সকলোৱে অন্ধকাৰত আছে। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ বিশ্বৰ মালিক কেতিয়া, কেনেকৈ হ'ল, সেয়া নাজানেই। 5 হাজাৰ বছৰৰ কথা। পিতাই বহি বুজায় – যেনেকৈ তোমালোক ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহা, তেনেকৈ ময়ো আহো। তোমালোকে নিমন্ত্ৰণ দি মাতা – হে বাবা, আপুনি আহি আমাক পতিতসকলক পাৱন কৰি তোলা। আন কাকো কেতিয়াও এনেকৈ নকয়, নিজৰ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাপকজনকো এনেকৈ নক'ব যে আহি সকলোকে পাৱন কৰি তোলা। যীশুখ্ৰীষ্ট অথবা বুদ্ধক জানো পতিত-পাৱন বুলি ক'ব। গুৰু সেইজন যিয়ে সংগতি কৰে। তেওঁলোকতো আহে, তেওঁলোকৰ পিছে-পিছে সকলোৱে তললৈ নামিব লাগে। ইয়াৰ পৰা উভতি যোৱাৰ বাস্তৱ দেখুৱাওঁতা, সকলোৰে সংগতি কৰোঁতা অকাল মূৰ্ত এজন পিতাই হয়। বাস্তৱতে 'সংগুৰু' শব্দটোৱে সঠিক হয়। তথাপিও তোমালোকতকৈও শুদ্ধ শব্দ শিখসকলে কয়। অতি উচ্চ স্বৰত কয় – সংগুৰু অকাল। বহুত জোৰেৰে চিঞৰে, সংগুৰু অকাল মূৰ্ত বুলি কয়। ৰূপেই যদি নাথাকে তেনেহ'লে তেওঁ আকৌ সংগুৰু কেনেকৈ হ'ব, সংগতি কেনেকৈ কৰিব? সেই সংগুৰু নিজে আহি নিজৰ পৰিচয় দিয়ে – মই তোমালোকৰ নিচিনাকৈ জন্ম নলওঁ। বাকীতো সকলো শৰীৰধাৰীয়ে বহি শুনায়। তোমালোকক অশৰীৰী আত্মিক পিতাই বহি বুজায়। দিন-ৰাতিৰ পাৰ্থক্য আছে। এই সময়ত মনুষ্যই যি কৰে সেয়া ভুলেই কৰে কিয়নো ৰাৱণৰ মতত আছে নহয় জানো। প্ৰত্যেকৰে 5 বিকাৰ আছে। এতিয়া হৈছে ৰাৱণ ৰাজ্য, এই কথাবোৰ পিতাই বহি পুংখানুপুংখভাৱে বুজায়। নহ'লেতো গোটেই সৃষ্টি চক্ৰৰ বিষয়ে কেনেকৈ জানিব। এই চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰি থাকে, জানিব নালাগে জানো। এনেকৈও তোমালোকে নোকোৱা যে বাবা বুজোৱা। পিতাই নিজেই বুজাই থাকে। তোমালোকে এটাও প্ৰশ্ন সুধিবলৈ নাথাকে। ভগৱানতো পিতা হয়। পিতাৰ কাম হৈছে, সকলো নিজেই শুনোৱা, নিজেই সকলো কৰা। সন্তানসকলক স্কুলত পিতাই নিজেই বহুৱায়। চাকৰি কৰিবলৈ লগাই দিয়ে আকৌ তেওঁলোকক কয় – 60 বছৰৰ পাছত এই সকলো এৰি ভগৱানৰ ভজন কৰিবা, বেদ-শাস্ত্ৰ আদি পঢ়িবা, পূজা কৰিবা। তোমালোক আধাকল্প পূজাৰী হ'লা আকৌ আধাকল্পৰ বাবে পূজা হোৱা। পবিত্ৰ কেনেকৈ হ'বা, তাৰ বাবে কিমান সহজকৈ বুজোৱা হয়। পাছত ভক্তি একেবাৰে আঁতৰি যায়। সেই সকলোৱে ভক্তি কৰি আছে, তোমালোকে জ্ঞান লৈ আছা। তেওঁলোক অন্ধকাৰত আছে, তোমালোক দিনলৈ যোৱা অৰ্থাৎ স্বৰ্গলৈ। গীতাত লিখা আছে 'মনমনাভৱ', এইটো বহুলভাৱে প্ৰচলিত শব্দ। গীতা পঢ়োতাসকলে বুজিব পাৰে, বহুত সহজকৈ লিখা আছে। গোটেই জীৱনতো গীতা পঢ়ি আহিছে, একোৱেই নুবুজে। এতিয়া সেই গীতাৰেই ভগৱানে বহি শিকায় তেতিয়া পতিতৰ পৰা পাৱন হৈ যায়। এতিয়া আমি ভগৱানৰ পৰা গীতা শুনো আকৌ আনক শুনাওঁ, পবিত্ৰ হওঁ।

পিতাৰ মহাবাক্য নহয় জানো – এয়া সেই সহজ ৰাজযোগেই হয়। মনুষ্য কিমান অন্ধশ্ৰদ্ধাত ডুব গৈ আছে, তোমালোকৰতো কথাই নুশুনে। নাটক অনুসৰি তেওঁলোকৰো যেতিয়া ভাগ্য মুকলি হ'ব তেতিয়াহে তোমালোকৰ ওচৰলৈ আহিব পাৰিব। তোমালোকৰ নিচিনা ভাগ্য আন কোনো ধৰ্মাৱলম্বীৰে নাই। পিতাই বুজাইছে – তোমালোকৰ এই দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম বহুত সুখ দিওঁতা হয়। তোমালোকেও বুজি পোৱা – পিতাই ঠিকে কয়। শাস্ত্ৰততো তাতো (সত্যযুগত) কংস-ৰাৱণ আদি থকা বুলি দেখুৱাইছে। তাৰ সুখৰ বিষয়েতো কোনেও নাজানে। যদিও দেৱতাসকলক পূজা কৰে কিন্তু বুদ্ধিত একো নবহে। এতিয়া পিতাই কয় – সন্তানসকল, মোক স্মৰণ কৰানে? এনেকৈ কেতিয়াবা শুনিছানে যে পিতাই সন্তানসকলক কয় যে মোক স্মৰণ কৰা। লৌকিক পিতাই কেতিয়াবা এনেকৈ স্মৰণ কৰাবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰাই নেকি? এয়া বেহদৰ পিতাই বহি বুজায়। তোমালোকে গোটেই বিশ্বৰ আদি-মধ্য-অন্তক জানি চক্ৰৱৰ্তী ৰজা হৈ যাবাগৈ। প্ৰথমতে তোমালোক ঘৰলৈ যাবা। পুনৰ ভাওৰীয়া হৈ আহিব লাগিব। এতিয়া কোনেও এইটো নাজানিব যে এয়া নতুন আত্মা নে পুৰণি আত্মা। নতুন আত্মাৰ নাম নিশ্চয় জনাজাত হয়। এতিয়াও চোৱা কিছুমানৰ নাম কিমান জনাজাত হৈ যায়। অনেক মনুষ্য আহি যায়। অনায়াসে আহি যায়। তাৰ প্ৰভাৱ পৰে। বাবাও এওঁৰ শৰীৰত অনায়াসে আহে সেয়েহে তাৰ প্ৰভাৱ পৰে। সেয়াও নতুন আত্মা আহিলে তেতিয়া পুৰণিসকলৰ ওপৰত প্ৰভাৱ পৰে। ঠাল-ঠেঙুলি ওলাই গৈ থাকে সেয়েহে তেওঁলোকৰ মহিমা হয়। কোনেও নাজানে যে এওঁলোকৰ নাম ইমান জনাজাত কিয় হয়? নতুন আত্মা হোৱা বাবে আকৰ্ষিত কৰে। এতিয়াতো চোৱা কিমান মিছা ভগৱান হৈ গৈছে, সেইবাবে গায়ন আছে – সত্যৰ নাও লৰিব-চৰিব কিন্তু ডুবি নাযায়। ধুমুহা বহুত আহে, কিয়নো ভগৱান নাৱৰীয়া নহয় জানো। সন্তানসকলো অস্থিৰ হয়, নাওত ধুমুহা বহুত লাগে। অন্য সংসংগলৈতো বহুত যায় কিন্তু তাত কেতিয়াও ধুমুহা আদিৰ কথা নাই। ইয়াত অবলাসকলৰ ওপৰত কিমান

অত্যাচাৰ হয় তথাপিও স্থাপনাতো হ'বই। পিতাই বহি বুজায় – হে আত্মাসকল, তোমালোক কিমান জংঘলী কাঁইট হৈ পৰিছা, আনক কাঁইট হৈ বিস্কা (দুখ দিয়া) সেয়েহে তোমালোককো কাঁইটে বিস্কে। ৰেচপণ্ড (প্ৰতিক্ৰিয়া, সঁহাৰি)তো সকলো কথাতো পোৱা যায়। তাত দুখৰ ছিঃ ছিঃ কথা একো নাথাকে সেইবাবে তাক স্বৰ্গ বুলি কোৱা হয়। মনুষ্যই স্বৰ্গ আৰু নৰক বুলি কয় কিন্তু বুজি নাপায়। তেওঁলোকে কয় – অমুক স্বৰ্গলৈ গ'ল, প্ৰকৃততে এনেকৈ কোৱাতোও ভুল। নিৰাকাৰী সৃষ্টিক স্বৰ্গ বুলি কোৱা নহয়। সেয়া হ'ল মুক্তিধাম। এওঁলোকে আকৌ কয় – স্বৰ্গলৈ গ'ল।

এতিয়া তোমালোকে জানিছা – এই মুক্তিধাম হৈছে আত্মাসকলৰ ঘৰ। যেনেকৈ ইয়াত ঘৰ থাকে। ভক্তি মাৰ্গত যি বহুত ধনবান হয়, তেওঁলোকে কিমান উচ্চ মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰায়। শিৱৰ মন্দিৰ চোৱা কেনেকৈ নিৰ্মাণ কৰা হৈছে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰো মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰে তাত কিমান আচল অলংকাৰ আদি ৰাখে। বহুত ধন থাকে। এতিয়াতো মিছা হৈ গৈছে। তোমালোকেও আগতে কিমান আচল অলংকাৰ পিন্ধিছিল। এতিয়াতো চৰকাৰৰ ভয়ত আচল লুকাই ৰাখি মিছা পিন্ধি থাকে। তাততো (সত্যযুগত) সকলো আচল। মিছা একোৱেই নাথাকে। ইয়াত আচল থকা সত্ত্বেও লুকুৱাই ৰাখে। দিনে-প্ৰতিদিনে সোণৰ দাম বাঢ়ি গৈ থাকে। তাততো হয়েই স্বৰ্গ। তোমালোকে সকলো নতুন পাব। নতুন সৃষ্টিত সকলো নতুন। প্ৰচুৰ ধন আছিল। এতিয়াতো চোৱা প্ৰতিটো বস্তুৰে কিমান দাম হৈ গৈছে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক মূলবতনকে ধৰি সকলো ৰহস্য বুজোৱা হৈছে। মূলবতনৰ ৰহস্য পিতাৰ বাহিৰে আন কোনে বুজাব। তোমালোক শিক্ষক হ'ব লাগে। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত লাগিলে থকা কিন্তু পদুম ফুলৰ সমান পবিত্ৰ হৈ থকা। আনকো নিজৰ সমান কৰি গঢ়ি তুলিলে তেতিয়া বহুত উচ্চ পদ পাব পাৰিব। ইয়াত থকাসকলতকৈও তেওঁলোকে উচ্চ পদ পাব পাৰে। ক্ৰমানুসৰিতো হয়েই, বাহিৰত থাকিও বিজয় মালাত আহিব পাৰা। সাম্প্ৰতিক কোৰ্ট (পাঠ্যক্ৰম) কৰি লৈ পাছত বিলাতলৈকে যোৱা বা আন ক'ৰবালৈকে যোৱা। গোটেই জগতেও বাৰ্তা পাব লাগে। পিতা আহিছে, তেওঁ কেৱল কয় – মোক স্মৰণ কৰা। সেই পিতাই হৈছে মুক্তিদাতা, গাইড। যদি তোমালোক তালৈ যোৱা তেন্তে বাতৰি কাকততো বহুত নাম হৈ যাব। অন্যৰ কাৰণেও এইটো বহুত সহজ কথা যেন লাগিব – আত্মা আৰু শৰীৰ দুটা বস্তু। আত্মাতে মন-বুদ্ধি আছে, শৰীৰতো হৈছে জড়। আত্মাহে ভাওৰীয়া হয়। আত্মাৰহে বিশেষত্ব আছে সেয়েহে এতিয়া পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। ইয়াত থকাসকলে ইমান স্মৰণ নকৰে, যিমান বাহিৰত থকাসকলে কৰে। যিসকলে বহুত স্মৰণ কৰে আৰু নিজৰ সমান কৰি গঢ়ি তোলে, কাঁইটক ফুল কৰি তোলে, তেওঁলোকে উচ্চ পদ পায়। তোমালোকে বুজিছা প্ৰথমতে আমিও কাঁইট আছিলো। এতিয়া পিতাই অৰ্ডিনেন্স (অধ্যাদেশ) উলিয়াইছে – কাম হৈছে মহাশত্ৰু, ইয়াৰ ওপৰত বিজয়ী হ'লে তোমালোক জগৎজিৎ হৈ যাব। কিন্তু লিখনিৰ পৰা জানো কোনোবাই বুজি পায়। এতিয়া পিতাই বুজাইছে। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

(1) সদায় জ্ঞান ৰত্ন বোটলি লোৱা হংস হ'ব লাগে, মুকুতাহে বোটলিব লাগে। আৱৰ্তনা ত্যাগ কৰিব লাগে। প্ৰতিটো খোজতে পদম উপাৰ্জন কৰি পদমাপদম ভাগ্যশালী হ'ব লাগে।

(2) উচ্চ পদ পাবলৈ শিক্ষক হৈ বহুতৰে সেৱা কৰিব লাগে, পদুম ফুলৰ দৰে পবিত্ৰ হৈ থাকি নিজৰ সমান কৰি গঢ়ি তুলিব লাগে। কাঁইটক ফুল কৰি তুলিব লাগে।

বৰদান: সহজ যোগৰ সাধনাৰ দ্বাৰা সাধনৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰি প্ৰয়োগী আত্মা হোৱা
সাধন থাকিও, সাধনক প্ৰয়োগ কৰিও যোগৰ স্থিতি যাতে তল-ওপৰ নহয়। যোগী হৈ প্ৰয়োগ কৰা ইয়াকে কোৱা হয় উপৰাম। থাকিও নিমিত্ত মাত্ৰ, অনাসক্ত ৰূপেৰে প্ৰয়োগ কৰা, যদি ইচ্ছা থাকে তেনেহ'লে সেই ইচ্ছাই ভাল হ'বলৈ নিদিব। মেহনত (পৰিশ্ৰম) কৰোঁতেই সময় অতিবাহিত হৈ যাব। সেই সময়ত তোমালোকে সাধনাত থাকিবলৈ চেষ্টা কৰিব। আৰু সাধনে নিজৰ ফালে আকৰ্ষিত কৰিব। সেইবাবে প্ৰয়োগী আত্মা হৈ সহজযোগৰ সাধনাৰ দ্বাৰা সাধনৰ ওপৰত অৰ্থাৎ প্ৰকৃতিৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱা।

স্লোগান: 'মোৰ ভাব'ৰ অনেক সম্পৰ্কক সমাপ্ত কৰাটোৱেই হ'ল ফৰিস্তা হোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁ শান্তি!!